

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟΝ.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 μαρτίου.

Αἱ προηγούμεναι σελίδες εἶχον γραφῇ, πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ἐντὸς ὀλίγων ὥρῶν, καὶ σταλῇ κατεσπευσμένως εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ὅπου εἶχον ἀνάγκην τυπογραφικῆς ὕλης, πρὶν ἢ ἀκόμη ξηρανθῇ καλῶς ἡ μελάνη. Βλέπεις λοιπὸν, ὦ ἀναγνώστα ἢ ἀναγρώστρια, ὅτι εἶχον καιρὸν νὰ ξηρανθῶσιν. Ἀναγινώσκων αὐτὰς ἐκ νέου, εὕρισκω ἐμαυτὸν ἔνοχον πολυαρίθμων παραλείψεων ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀθηναϊκῶν καλλονῶν. Πῶς ἠδυνήθην νὰ παραδράμω τὴν ὀλυμπίαν ἐκείνην ὠραιότητα, κατ' ἥς ἀνίσχυρος καταντᾷ ὁ χρόνος, καὶ τῆς ὁποίας θεὸς τις μόνος ἤθελε δυνηθῆναι ἀποσπάσει τον ὁποῖον εἰσέτι φυλάττει πέπλον ἐστιᾶδος. Ὅποια ἀβρότης γραμμῶν τῆς ἀρχαίας ταύτης κατατομῆς! Ὅποια ῥαδινὴ καὶ λεπτοφυῆς τομὴ ῥινόε! . . . καὶ ὁποια πτυχή χαρίεσσα καὶ ὑψηλοπρεπῆς χειλέων, συνοδευομένη ὑπὸ βλέμματος πλήρους γλυκύτητος ἐνταύτῳ καὶ εὐγενοῦς ὑπερηφανίας! Καὶ τὸ ἀνάστημα; λεπτὸν, ἐπίμηκες, εὐκίνητον ὡς κύμα, καὶ μεγαλοπρεπὲς ὡς θεᾶς! Ὅποια καλλιπρεπεστάτη γυνή! Καὶ πλησίον αὐτῆς τῆς ἀριστοκρατικῆς καλλονῆς, εἰς τὰς φλέβας τῆς ὁποίας ῥέει αἷμα οἰκογενείας πολεμικῆς καὶ ἡγεμονικῆς, παρέλειψα καλλονὴν ἄλλην τύπου ἐπίσης ὠραίου, καὶ τοι διαφόρου εἵδους. Ἐξάίσιος τύπος γυναικὸς, ἀναπτύξεως μεγαλοπρεποῦς, ἐστεμμένης διὰ κεφαλῆς ἀβρότητος τοιαύτης, ὁποίαν ἡ γλυφίς αὐτῇ τοῦ Φειδίου δυσκόλως ἤθελε παραστήσει. Καὶ μὲν πῶς ὁ σεβάσμιος φίλος μου κύριος Ῥαγκαβῆς, μέγας ὢν τοῦ ὠραίου φύλου ἐκτιμητῆς, δὲν ὠνό-

μασε τὸν πατέρα τῆς κυρίας ταύτης “Φειδίαν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος;” Ἡ πόλις ἅπασα τῶν Ἀθηνῶν γνωρίζει ἐξ ὄψεως τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος καλλονήν, ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ προσωπικῶς αὐτὴν γνωρίζοντες. Οἱ ἔχοντες τὴν εὐτυχίαν ταύτην βεβαιοῦσιν ὅτι, ἐκτὸς τοῦ κάλλους ἐνυπάρχει ἐν τῷ πλάσματι τούτῳ πλείστη ὅση ἀπλότης, μετριοφροσύνη, ἀγχίνοια καὶ ἀγαθότης.

Παρέλειψα ἐπίσης δύο ἄλλας καλλονάς, τὰς ὁποίας δυσκόλως δύναμαι νὰ χαρακτηρίσω· ἡ μὲν ἀνήκει εἰς τὴν Τράπεζαν, ἡ δὲ εἰς τὰς ἐκ τῶν κτημάτων προσόδους. Νέφος διῆλθεν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης οἰκογενείας· ἃς ἐλπίζωμεν ὅτι ταχέως θέλει διασκεδασθῆ. Ἡ ἁρμονία τόσον καλῶς εἰς αὐτὰς ἀρμόζει! διότι, τῷ ὄντι, ὁποῖα κομψὰ ἀναστήματα, ὁποῖαι περικαλλεῖς κεφαλαί, καὶ πῶς ἀμφοτέραι ἥθελον διαπρέψει ἐν μουσεῖῳ τινὶ πλησίον τῆς ἐκ Μύλου Ἀφροδίτης! Ἐν τῷ μουσεῖῳ τοῦ Λούβρου εὐρίσκεται προτομὴ ἄλλης Ἀθηναίας, τεθεῖσα ἐκεῖ ὑπὸ τοῦ Κορδιέ, μεταξὺ τῶν τοῦ ἀνδρωπίνου γένους τύπων αὐτοῦ, ὥς παριστῶσα τὸν ἐλληνικὸν τύπον. Ὅποῖαι γραμμαὶ γλυπτικῆς ἀρχαίας. Τὴν γνωρίζετε ὅλοι, δὲν σᾶς τὴν ὀνομάζω· εἶναι δὲ, ἐκτὸς τούτου, γυνὴ εὐφυὲς καὶ λίαν εὐπαίδευτος. Ἐλάλησα ἀνωτέρω περὶ τῆς νεωτέρας αὐτῆς ἀδελφῆς.

Παύω ἐνταῦθα, διότι τὸ ὑστερόγραφόν μου ἥθελεν ὑπερβῆ τὸ κύριόν μου ἄρθρον. Ἐπειτα, ἂν ἥθελον νὰ καταγράψω ὅλας τὰς καλλονάς τῆς ἀγαθῆς ἡμῶν πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἥθελον ἀρκέσει αἱ στήλαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός! Παρέλειψα πολλάς; Φεῦ! Καὶ τὰς ἀγνώστους καλλονάς; τὰ ἴα; τὴν ὁδὸν Πατισίων! Ἐὰν ὅχι νὰ τὰ συλλέξωμεν, δυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ θαυμάσωμεν τὰ ἴα ταῦτα μακρό-

ᾤδεν το ἄρωμα αὐτῶν φθάνει μέχρις ὑμῶν καὶ σᾶς εὐωδιάζει Μίαν θεῶν ὀνομάσει, τὴν φέρουσαν τὸ ἔνομα τῆς ἐρωμένης τοῦ Ὀρφέως Ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ μνημονεύσω τῆς εὐγενοῦς ἐκείνης ξανθῆς, τῆς τῶν ὀμφαλωτῶν ὀφθαλμῶν, τῆς περὶ το Πανεπιστήμιον οἰκούσης, καὶ μιᾶς τῶν γειτονισσῶν αὐτῆς, τῆς ἐχούσης πόδα δορκάδος, ἡθὺς δὲ σοβαρὸν συγχρόνως καὶ ἐλαφρὸν, ζῶντος ἀγάλματος, χροιάς μαρμαρώδους, θυγατρὸς τοῦ κορυφαίου τῶν παρ' ἡμῖν ἱστορικῶν, καὶ ἐνὸς τῶν ἀρίστων ἡμῶν πεζογράφων; Καὶ μικρὸν ἂνωτέρω, δύο ἀδελφῶν σχεδὸν διδύμων, μελαγχροινῆς καὶ ξανθῆς, τῶν ὁποίων ἡ πλουσία κόμη ἀναμιμνήσκει τὴν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὴν τῆς Ἥρας, καὶ τῆς ὑστεροτόκου θυγατρὸς διαστίμου κατηχητοῦ, πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντος, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ φαίνεται ὡς ἐξ ἀρχαίου ἀγάλματος ἀποσπασθεῖσα, καὶ καὶ ποῦ ἤθελον σταθῇ ἂν κατέβαινον εἰς τὸν λαόν; Ὅποιοι τύποι μεγαλοπρεπεῖς καὶ λεπτοφυεῖς ἐνταύτῳ, ὁποῖαι γραμμαὶ ῥαδιναὶ καὶ ὁποῖαι ἐνεργητικαὶ ἐκφράσεις, ὁποῖον ἡθὺς κομψὸν καὶ πλήρες μεγαλείου! Παύω τέλος πάντων, ὅπως ἐκθαμβος, ὅλος ἄναυδος, καὶ, χωρὶς νὰ μεταναγνώσω τὸ ὑστερόγραφον τοῦτο, τὸ ὑπογράφω ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν· “Ὁ κακὰ βουλευόμενος ἐρρέτω!”

ΔΟΥΒΡΕ.